

ставени да играятъ роля на стражи на Европа и да водятъ дълги и кървопролитни войни съ дивитѣ орди, които нахлували една слѣдъ друга отъ Азия; когато другитѣ европейци, защитени задъ гърба на славянитѣ, се развивали по-свободно и напръдвали въ всичко.

Животъ и наредба на славянитѣ. — Славянитѣ били високи, руси, синеоки и съ яко тѣлосложение. Тѣ можали лесно да прѣнасятъ студъ, топлина, гладъ и жажда; при това били добри и откровени: злобата и коварството не имъ били познати. Кѣмъ чужденцитѣ се отнасяли добръ и въобще били прочути по голѣмото си гостоприемство. Славянитѣ се занимавали отъ незапомнени врѣмена не само съ скотовѣдство, но и съ земледѣлие, като произвеждали най-много просо и ржъ, но най-любимата имъ храна било просото. Тѣ се занимавали още съ пчеларство и ловъ и вършели доста голѣма търговия, като прѣнасяли по рѣкитѣ храна, воскъ и кожи, които нѣща продавали на византийцитѣ и арабитѣ.

Славянитѣ били много войнствени. Тѣ се сражавали обикновено като пѣшаци, често пжти полуголи до пояса, като се прикривали задъ якъ и тежкъ дървенъ щитъ, но мнозина влизали въ сраженията и безъ щитъ. Войниците имъ били въоръжени съ дървени лжкове, съ малки желѣзни стрѣли, напоени съ силна отрова; освѣнъ това употребявали мечове, копия и бравди. Славянитѣ обичали да нападатъ обикновено изъ засада и да поражаватъ неприятеля съ внезапно и бързо нападение. Тѣ умѣли да се сражаватъ много изкустно само въ блатиститѣ и гориститѣ непроходими мѣста, а на открито поле нареждали редоветѣ си въ видъ на тригълникъ, за да не бждатъ разбити; но по-послѣ усвоили отъ римлянитѣ тѣхния начинъ на воюване и промѣнили своя воененъ строй. Сжщо отъ римлянитѣ усвоили стѣнобитнитѣ машини и проявили слѣдъ това при обсада на крѣпоститѣ доста голѣмо искусство. Военноплѣннитѣ не държали въ вѣчно робство, както други чароди, а слѣдъ извѣстно врѣме имъ прѣдлагали да се откупятъ, или да си останатъ между тѣхъ на свобода.